

ਲਹਿੰਦੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਜ਼ਹੀਨ ਸ਼ਾਇਰਾ : ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਲਾਹੌਰ (ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਵੱਸਦੀ ਉੱਘੀ ਪੰਜਾਬੀ ਤੇ ਉਰਦੂ ਕਵਿੱਤਰੀ ਤੇ ਕਹਾਣੀਕਾਰ ਤਾਂ ਹੈ ਹੀ, ਉਹ ਵੱਖ ਵੱਖ ਮਸਲਿਆਂ ਤੇ ਅਖ਼ਬਾਰੀ ਕਾਲਮ ਵੀ ਲਿਖਦੀ ਹੈ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦਾ ਜਨਮ 18ਜੂਨ 1959 ਨੂੰ ਸਰਗੋਧਾ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੇ ਪਿੰਡ ਕੋਟ ਫ਼ਜ਼ਲ ਅਹਿਮਦ ਵਿਖੇ ਮੀਆਂ ਨਵਾਜ਼ਿਸ਼ ਅਲੀ ਦੇ ਘਰ ਹੋਇਆ।

ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਲਾਹੌਰ ਤੋਂ ਗਰੈਜੂਏਸ਼ਨ ਕਰਨ ਉਪਰੰਤ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਾਦੀ ਚੌਧਰੀ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਅਹਿਮਦ ਨਾਲ ਹੋ ਗਈ ਜਿਸ ਉਪਰੰਤ ਉਹ 184 ਏ, ਡੀ ਐੱਚ ਏ ਲਾਹੌਰ ਛਾਉਣੀ ਵਿਖੇ ਪਰਿਵਾਰ ਸਮੇਤ ਵੱਸਦੀ ਹੈ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਲਿਖਤ ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ ਰੂਪ ਵਿੱਚ 1987 ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ ਏ ਹਾਲ ਨਾਮ ਹੇਠ ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਛਪੀ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਅਦਾਰੇ “ਸੰਗ ਏ ਮੀਲ” ਲਾਹੌਰ ਨੇ 1995ਵਿੱਚ ਛਾਪਿਆ। ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ “ਬਾਰਾਂ ਆਨੇ ਕੀ ਔਰਤ” ਸੰਗ ਏ ਮੀਲ ਵੱਲੋਂ ਹੀ 1994 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋ ਚੁਕਾ ਸੀ। ਸਾਲ 2000 ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ “ਆਂਖੋਂ ਦੇਖਤੀ ਰਹਿਤੀ ਹੈ” ਅਲ ਹਮਦ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਨੇ ਛਾਪਿਆ ਜਦ ਕਿ ਜੀਵਨੀ “ਰਾਹ ਨਵਾਰਦ ਏ ਸ਼ੌਂਕ” ਸਾਰੰਗ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਨੇ ਛਾਪੀ। ਕਹਾਣੀਆਂ ਦੀ ਕਿਤਾਬ “ਆਜ ਕੀ ਸ਼ਹਿਰਜ਼ਾਦ” ਅਲ ਹਮਦ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਨੇ 2005ਵਿੱਚ ਛਾਪੀ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦੀ ਪੰਜਾਬੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਕਿਤਾਬ “ਪੱਥਾਂ ਭਾਰ” ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਸੰਗ ਏ ਮੀਲ ਲਾਹੌਰ ਨੇ 1994 ਵਿੱਚ ਛਾਪੀ ਅਤੇ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਲੋਕ ਗੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਨੇ 2005 ਵਿੱਚ ਛਾਪੀ। ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ “ਭੁਲੇਖਾ” ਅਲ ਹਮਦ ਪਬਲੀਕੇਸ਼ਨ ਲਾਹੌਰ ਨੇ 1994 ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਲੋਕਗੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨੇ 2005 ਵਿੱਚ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ।

ਉਸ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਵਿ ਸੰਗ੍ਰਹਿ “ਖ਼ਾਬ ਤੋਂ ਜ਼ਰਾ ਪਹਿਲਾਂ” ਡਾ. ਮੁਹੰਮਦ ਇਦਰੀਸ ਨੇ ਲਿਪੀਅੰਤਰ ਕਰਕੇ ਲੋਕਗੀਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਛਪਵਾਇਆ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦੇ ਕਹਾਣੀ ਸੰਗ੍ਰਹਿ “ਅੱਜ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰਜ਼ਾਦ” 2005 ਵਿੱਚ ਅਤੇ “ਕਾਤਰਾਂ ਤੋਂ ਬਣੀ ਔਰਤ” 2006 ਵਿੱਚ ਲੋਕਗੀਤ ਵੱਲੋਂ ਛਪੀ।

ਉਸ ਦਾ ਸਫ਼ਰਨਾਮਾ “ਮੇਰੀ ਹੱਜ ਯਾਤਰਾ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੁੱਕ ਸ਼ਾਪ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਅਣਛਪੀਆਂ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਨਾਵਲ “ਕਾਂਗਾ”, ਨਾਵਲਿਟ “ਇਮਾਨ ਦੀ ਕਹਾਣੀ” ਤੇ “ਰੂਹਾਨੀ ਰਾਹਾਂ ਦਾ ਮੁਸਾਫ਼ਿਰ” ਸ਼ਾਮਿਲ ਹਨ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦੇਸ਼ ਬਦੇਸ਼ ਦੀਆਂ ਕਈ ਸੰਸਥਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਬੁਲਾਵੇ ਤੇ ਪਰਦੇਸ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਚੁਕੀ ਹੈ। ਉਹ ਪੰਜਾਬ ਆਰਟਸ ਕੌਂਸਲ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਲੰਮਾ ਸਮਾਂ ਬੋਰਡ ਆਫ਼ ਗਵਰਨਰਜ਼ ਦੀ ਮੈਂਬਰ ਰਹੀ ਹੈ। 1989 ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਆਲਮੀ ਉਰਦੂ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਆਈ। 1994 ਵਿੱਚ ਉਹ ਇੰਡੋ ਪਾਕਿ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਣ ਲਈ ਯਮੁਨਾ ਨਗਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਤੇ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਸ਼ਾਰਜਾਹ(ਡੁਬਈ) ਵਿਖੇ ਹੋਏ ਇੰਟਰਨੈਸ਼ਨਲ ਉਰਦੂ ਮੁਸ਼ਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਹਿੱਸਾ ਲੈ ਕੇ ਵਿਸ਼ਵ ਪਛਾਣ ਬਣਾਈ। ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਈਆਂ ਅਨੇਕ ਕਾਨਫਰੰਸਾਂ ਵਿੱਚ ਉਹ ਡੈਲੀਗੇਟ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਿਲ ਹੋਈ।

18-20 ਫਰਵਰੀ 2006 ਨੂੰ ਪਟਿਆਲਾ ਵਿਖੇ ਕਰਵਾਏ ਪਟਿਆਲਾ ਹੈਰੀਟੇਜ ਫੈਸਟੀਵਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵ ਪੂਰਨ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਦੋਂ ਤੀਕ ਉਹ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਏਧਰ ਛਪੀਆਂ ਲਿਖਤਾਂ ਕਾਰਨ ਉਹ ਜਾਣਿਆ ਪਛਾਣਿਆ ਚਿਹਰਾ ਬਣ ਚੁਕੀ ਸੀ।

ਇਸੇ ਫੇਰੀ ਦੌਰਾਨ ਉਸਨੂੰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਭਾਗ ਪੰਜਾਬ ਵੱਲੋਂ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਪੰਜਾਬੀ ਸਾਹਿੱਤਕਾਰ ਐਵਾਰਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।

ਸਾਹਿਰ ਅਕਾਡਮੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਜਸ਼ਨੇ ਸਾਹਿਰ ਮੌਕੇ ਉਸਨੂੰ “ਅਦੀਬ ਐਵਾਰਡ” ਨਾਲ ਸਨਮਾਨਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਲੋਗ ਅਦਬੀ ਮਜਲਿਸ ਲਾਹੌਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਬਰਾਏ ਹੁਸਨ ਏ ਕਾਰਕਰਦਗੀ ਐਵਾਰਡ ਵੀ ਮਿਲ ਚੁਕਾ ਹੈ।

ਸਾਲ 2022ਨੂੰ ਲਾਹੌਰ ਵਿਖੇ ਹੋਈ ਵਿਸ਼ਵ ਪੰਜਾਬੀ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਸੱਜਰੀ ਕਾਵਿ ਪੁਸਤਕ “ਮੈਂ ਪੁਣੀ ਕੱਤੀ ਰਾਤ ਦੀ” (ਸ਼ਾਹਮੁਖੀ ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ)ਜਨਾਬ ਫ਼ਖ਼ਰ ਜ਼ਮਾਂ, ਡਾ. ਦੀਪਕ ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ, ਸਹਿਜਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ ਮਾਂਗਟ ਅਤੇ ਮੈਂ ਲੋਕ ਅਰਪਨ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਕਾਵਿ ਕਿਤਾਬ ਨੂੰ ਸਾਲ 2024 ਵਿੱਚ ਸਤੀਸ਼ ਗੁਲਾਟੀ ਨੇ ਚੇਤਨਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵੱਲੋਂ ਸ. ਗੁਰਦੇਵ ਸਿੰਘ ਪੰਧੇਰ ਪਾਲੋਂ ਗੁਰਮੁਖੀ ਵਿੱਚ ਲਿਪੀਅੰਤਰ ਕਰਵਾ ਕੇ ਛਾਪਿਆ ਸੀ।

ਬੁਸ਼ਰਾ ਐਜ਼ਾਜ਼ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਲਿਖਤਾਂ ਨਾਲ ਤੁਸੀਂ ਵੀ ਸਾਂਝ ਪਾਉ।

ਅਸਾਂ ਤੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵਿਸਾਰਿਆ

ਵੇ ਜਾਨੀਆਂ!
ਰਾਤ ਅੱਖਾਂ ਅੱਗੋਂ ਪਰਤ ਗਈ
ਵੇਲਾ ਦਰਬਾਰੋਂ ਲੰਘਿਆ
ਹੁਣ ਮੱਥਾ ਟੇਕਿਆਂ
ਸਜਦੇ ਕੀਤਿਆਂ
ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਬਣਦੀ

ਲਾਟਾਂ ਹਿਜਰਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਬੁਝਦੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ
ਹਰੀਆਂ ਪੀਨਾਂ ਦੀ ਗੱਲ
ਚੜ੍ਹੀ ਚੁਬਾਰੇ
ਸੁਫ਼ਨੇ ਅੰਨ੍ਹੇ ਖੂਹ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗੇ
ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਟੱਕਰਾਂ
ਲੱਗੀਆਂ ਹੋਈਆਂ

ਇਸ਼ਕ ਤਵੀਤਾਂ ਦੇ ਗਲਘੋਟੂ ਪਾ ਕੇ
ਅਸੀਂ ਯਾਰ ਮਨਾਉਂਦੇ ਰਹਿ ਗਏ
ਕਿਹੜਿਆਂ ਸ਼ਗਨਾਂ ਦੇ
ਗਲ ਲੱਗ ਕੇ ਰੇਏ
ਤੇ ਕਿਹੜਿਆਂ ਦੀਆਂ
ਕਬਰਾਂ ਪੁੱਟੀਆਂ
ਮਿੱਟੀ ਪਾਓ
ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਿੱਛੀਂ ਜਾਂਦੀ ਵਾਰੀ
ਟੁਰਦੇ ਪੈਂਡੇ
ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੇ
ਧੂੜ ਵਜੀਦਾਂ ਵਾਲੀ ਲੈ ਕੇ
ਕਿਸੇ ਗਵਾਚੇ
ਮੂੜ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ
ਰੰਗ ਪ੍ਰੀਤਾਂ ਵਾਲੇ
ਸਿੱਕ ਜਾਂਦਿਆਂ ਮਿੱਤਰਾਂ ਦੀ
ਅਸਾਂ ਹੱਥਾਂ ਦਿਆਂ
ਵਰਕਿਆਂ ਉੱਤੇ ਖੱਟੀ
ਸਾਹਵਾਂ ਨਾਲ ਹੰਢਾਈ
ਦਿਲ ਦੇ ਖ਼ਾਨੇ
ਗਇਆਂ ਮੁਕੰਦਰਾਂ ਨਾਲ ਖੜੀਚੇ
ਬੇ-ਨਮਾਜ਼ੀਆਂ ਰੁੱਤਾਂ
ਬਿਨ ਵਿਆਹੇ ਹੰਝੂ
ਦਸ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖੀਏ?
ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਵਸਲਾਂ ਤੇ ਪਰਦੇਸੀ ਰਾਤਾਂ ਦੀ ਗੱਲ
ਮੁੱਕਦੀ ਨਾਹੀਂ
ਲਿਖਤਾਂ ਅੰਦਰ
ਸਾਰੇ ਦੁੱਖ ਕਰਾਹੁੰਦੇ ਨੇ

ਪੀੜਾਂ ਜਿੰਨੀਆਂ ਵੱਡੇ
ਜਿੰਨੀਆ ਲਿਖੇ
ਘਟਦੀਆਂ ਨੇ

ਵੇ ਜਾਨੀਆਂ! ਅਸਾਂ ਤੇਰੇ ਨਾਂ ਦੇ ਅੱਗੇ
ਹਰਫ਼ਾਂ ਦਾ ਬੀਅ ਖਲਾਰਿਆ

ਜੇਹੇ ਵਿਹੜੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਚੰਬਾ

ਜੇਹੇ ਵਿਹੜੇ ਇਸ਼ਕ ਦਾ ਚੰਬਾ।
ਕੌਣ ਪਰੇਏਏ ਹਾਰ ਨੀ ਮਾਏ।

ਕੀਹਨੂੰ ਦਿਲ ਦੇ ਰੋਗ ਸੁਣਾਵਾਂ,
ਦੂਰ ਵੱਸਣ ਦਿਲਦਾਰ ਨੀ ਮਾਏ।

ਜਿੰਦੜੀ ਮੁੱਲ ਖ਼ਰੀਦਣ ਆਈ,
ਉਹਦਾ ਇੱਕ ਦੀਦਾਰ ਨੀ ਮਾਏ।

ਮੈਂ ਤਾਂ ਬਾਂਦੀ ਬਰਦੀ ਗੋਲੀ,
ਉਹ ਸਾਹਿਬ ਸਰਕਾਰ ਨੀ ਮਾਏ।

ਕਿਵੇਂ ਗੰਧਲੀ ਹੋਈ ਸਾਡੀ ਸਿਆਸਤ ਤੇ ਬਣੀ ਧੰਦਾ।

ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦਰਮਿਆਨ ਚੱਲ ਰਹੀ ਸਿਆਸੀ ਖਿੱਚੋਤਾਣ, ਦੇਸ਼-ਪ੍ਰਤੀਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ ਕਾਰਨ ਸੂਬੇ ਦਾ ਸਿਆਸੀ ਮਾਹੌਲ ਲਗਾਤਾਰ ਗਰਮਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਆਲੋਚਕ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਹਾਲਾਤ ਨੂੰ ਨਿਰਾਸ਼ਾਜਨਕ ਦੱਸਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਮ ਬੋਲਚਾਲ ਵਿੱਚ ‘ਰਾਜਨੀਤੀ ਦਾ ਗੰਧਲਾ ਹੋਣਾ’ ਕਿਹਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।ਇਸ ਸਮੇਂ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਤੌਰ ‘ਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਮੁੱਦੇ ਉੱਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਰਹੇ ਹਨ:ਸੱਤਾਧਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਤਕਰਾਰ: ਮੁੱਖ ਮੰਤਰੀ ਦੇ ਅਸਤੀਫੇ ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੁੱਦਿਆਂ ‘ਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਿਰੋਧੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਗਾਤਾਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਲਗਾਤਾਰ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਕਾਰਜਪ੍ਰਣਾਲੀ ‘ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਰਹੀਆਂ ਹਨ।ਨਿੱਜੀ ਦੂਸ਼ਣਬਾਜ਼ੀ ਅਤੇ ਬਿਆਨਬਾਜ਼ੀ: ਨੇਤਾਵਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੀ ਬਜਾਏ ਨਿੱਜੀ ਹਮਲੇ ਅਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਵਧਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦਾ ਸਿਆਸੀ ਆਗੂਆਂ ਤੋਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਘੱਟ ਰਿਹਾ ਹੈ।ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ: ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਭਾਜਪਾ ਅਤੇ ਕਾਂਗਰਸ ਵੱਲੋਂ ਸੂਬੇ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਅਤੇ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟਾਚਾਰ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਘੇਰਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ।ਸਥਿਤੀ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਆਮ ਜਨਤਾ ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨ ਵਰਗ ਵੀ ਮੌਜੂਦਾ ਸਿਆਸੀ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਮਿਆਰਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਿੰਤਤ ਹਨ।ਨੈਤਿਕਤਾ ਦਾ ਪਤਨ: ਪਹਿਲਾਂ ਨੇਤਾ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਲਈ ਸਿਆਸਤ ‘ਚ ਆਉਂਦੇ ਸਨ। ਹੁਣ ਸਿਆਸਤ ਨੂੰ “ਕਰੀਅਰ” ਤੇ “ਕਾਰੋਬਾਰ” ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਟਿਕਟ ਵੇਚਣ-ਖਰੀਦਣ ਤੇ ਦਲ-ਬਦਲ ਆਮ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਸੌਂਦੇਬਾਜ਼ੀ ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਹੈ। 2. ਪੈਸੇ ਤੇ ਬਾਹੂਬਲ ਦਾ ਦਬਦਬਾ: ਚੋਣਾਂ ਇੰਨੀਆਂ ਮਹਿੰਗੀਆਂ ਹੋ ਗਈਆਂ ਹਨ ਕਿ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਲੜ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਰੇਤ, ਸ਼ਰਾਬ ਤੇ ਕੇਬਲ ਮਾਫੀਆ ਸਿਆਸੀ ਸਰਪ੍ਰਸਤੀ ਨਾਲ ਚੱਲਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਨਾਲ ਚੰਗੇ ਲੋਕ ਸਿਆਸਤ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋ ਗਏ। 3. ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਦੀ ਘਾਟ: ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਨੁਮਾਇੰਦੇ 5 ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਹੀ ਲੋਕਾਂ ‘ਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ‘ਚ ਬਹਿਸ ਦੀ ਥਾਂ ਹੰਗਾਮਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ “ਵਿਰੋਧੀ” ਦਾ ਠੱਪਾ ਲਗਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 4. “ਮੁਫ਼ਤ ਸਭਿਆਚਾਰ” ਤੇ ਵੋਟ ਬੈਂਕ ਸਿਆਸਤ: ਅਸਲ ਮੁੱਦੇ- ਖੇਤੀ, ਪਾਣੀ, ਨਸ਼ਾ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ- ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਗਏ। ਧਰਮ ਤੇ ਜਾਤ ਦੇ ਨਾਂ ‘ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡ ਕੇ ਵੋਟਾਂ ਬਟੋਰਨੀਆਂ ਸੌਂਪੀਆਂ ਲੱਗਦੀਆਂ ਹਨ। 5. ਜਨਤਾ ਦੀ ਉਦਾਸੀਨਤਾ: ਅਸੀਂ ਵੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਾਂ। ਅਸੀਂ ਜਾਤ, ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰੀ ਜਾਂ 500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬੋਤਲ ‘ਤੇ ਵੋਟ ਪਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਫਿਰ 5 ਸਾਲ ਸਿਸਟਮ ਨੂੰ ਕੇਸਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ। ਹੱਲ ਕੀ ਹੈ? ਅਸੀਂ ਕਹਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸਿਆਸਤ ਗੰਧਲੀ ਹੈ? ਹਾਂ, “ਗੰਧਲੀ ਸਿਆਸਤ” ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਦਰਦ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਜਿੱਥੇ ਨੀਤੀਆਂ ਘੱਟ ਤੇ ਸਿਆਸੀ ਡਰਾਮੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹਨ। ਇਸਦੇ 4 ਵੱਡੇ ਚਿਹਰੇ ਹਨ:

“ਕੁਰਸੀ ਬਚਾਓ” ਸਿਆਸਤ – ਕੰਮ ਨਾਲੋਂ ਸ਼ੋਸ਼ਾ ਜ਼ਿਆਦਾ ਚੋਣ ਜਿੱਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਸਲ ਮੁੱਦੇ — ਖੇਤੀ, ਪਾਣੀ, ਨਸ਼ਾ, ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰੀ — ਪਿੱਛੇ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਧਿਆਨ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਨੀਵਾਂ ਦਿਖਾਈਏ। ਉਦਾਹਰਨ: ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਸੈਸ਼ਨ ਦਾ 70% ਸਮਾਂ ਹੰਗਾਮੇ ਤੇ ਵਾਕਆਊਟ ‘ਚ ਨਿਕਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਜਟ ‘ਤੇ ਚਰਚਾ 2 ਘੰਟੇ, ਪਰ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ‘ਤੇ ਇਲਜ਼ਾਮ 6 ਘੰਟੇ। “ਪ੍ਰਚਾਰ ਜੀਵੀ” ਕਲਚਰ – ਜ਼ਮੀਨ ‘ਤੇ ਕੰਮ 0, ਹੋਰਡਿੰਗ ‘ਤੇ ਫੋਟੋ 100 ਹਰ ਛੋਟੇ ਕੰਮ ਦਾ ਵੱਡਾ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ। “ਮੁਫ਼ਤ ਬਿਜਲੀ” ਦਿੱਤੀ, ਪਰ ਬਿਜਲੀ ਬੋਰਡ ₹50,000 ਕਰੋੜ ਦੇ ਘਾਟੇ ‘ਚ। “ਸਕੂਲ ਆਫ਼ ਐਮੀਨੈਂਸ” ਬਣਾਏ, ਪਰ 40% ਸਰਕਾਰੀ ਸਕੂਲਾਂ ‘ਚ ਅਧਿਆਪਕ ਹੀ ਪੂਰੇ ਨਹੀਂ।

ਉਦਾਹਰਨ: ਮੋਹੱਲਾ ਕਲੀਨਿਕ ਦਾ ਬਹੁਤ ਪ੍ਰਚਾਰ ਹੋਇਆ, ਪਰ ਜ਼ਮੀਨੀ ਹਕੀਕਤ ਇਹ ਕਿ ਕਈ ਕਲੀਨਿਕਾਂ ‘ਚ ਡਾਕਟਰ ਹਫ਼ਤੇ ‘ਚ 2 ਦਿਨ ਹੀ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। “ਇਕੱਠ ਦਾ ਰਾਜ” – ਮਾਫੀਆ + ਸਿਆਸਤਦਾਨ + ਅਫ਼ਸਰ ਰੇਤ, ਕੇਬਲ, ਸ਼ਰਾਬ, ਟਰਾਂਸਪੋਰਟ — ਹਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ‘ਚ “ਹਿੱਸਾ ਪੱਤੀ” ਦਾ ਸਿਸਟਮ। ਜੇ ਕੋਈ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਫ਼ਸਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰੇ ਤਾਂ 3 ਮਹੀਨੇ ‘ਚ ਬਦਲੀ। ਉਦਾਹਰਨ: ਰੇਤ ਮਾਫੀਆ: ਸਰਕਾਰੀ ਰੇਟ ₹5.50 ਪ੍ਰਤੀ ਕਿਊਬਿਕ ਫੁੱਟ, ਪਰ ਮਾਰਕੀਟ ‘ਚ ₹25-30 ‘ਚ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਫ਼ਰਕ ਕਿੱਥੇ ਜਾਂਦਾ ਹੈ? ਸਾਰੇ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। • ਨਸ਼ਾ: ਪਿਛਲੇ 20 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਹਰ ਸਰਕਾਰ “4 ਹਫ਼ਤੇ ‘ਚ ਨਸ਼ਾ ਖਤਮ” ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦੀ ਆਈ ਹੈ। ਪਰ NCRB ਡਾਟਾ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਪੰਜਾਬ ‘ਚ NDPS ਦੇ ਕੇਸ ਲਗਾਤਾਰ ਵਧ ਰਹੇ ਹਨ। 4. “ਵੋਟ ਬੈਂਕ” ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ – ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਧਰਮ-ਜਾਤ ‘ਚ ਵੰਡੇ ਅਸਲ ਮੁੱਦੇ ਭੁਲਾਉਣ ਲਈ ਧਰਮ, ਡੇਰੇ, ਜਾਤ ਦੇ ਨਾਂ ‘ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਲੜਾਉਣਾ। ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ 6 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਬੇਅਦਬੀ, 2 ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵਾਂ ਵਿਵਾਦ। ਉਦਾਹਰਨ: 2015 ਬਰਗਾੜੀ ਕਾਂਡ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਰ ਚੋਣ ‘ਚ ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਉੱਠਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਦੇਸ਼ੀ ਨੂੰ ਸਜ਼ਾ ਨਹੀਂ। ਕਿਉਂ? ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੁੱਦਾ “ਜ਼ਿੰਦਾ” ਰੱਖਣਾ ਸਿਆਸੀ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਫਾਇਦੇ ‘ਚ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਸਿਆਸਤ ਨਹੀਂ ਬਦਲੇਗੀ। ਸਾਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਬਦਲਣੀ ਪਵੇਗੀ। ਉਮੀਦਵਾਰ ਦਾ ਪਿਛੋਕੜ ਦੇਖ ਕੇ ਵੋਟ ਪਾਈਏ। ਸਵਾਲ ਪੁੱਛਣ ਦੀ ਆਦਤ ਪਾਈਏ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਵੋਟਰ ਜਾਗਰੂਕ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਗੰਧਲੀ ਸਿਆਸਤ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੀ। ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਸਿਆਸਤ ਨੂੰ ਪਵਿੱਤਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਬ, ਜੋ ਕਦੇ ਗੁਰੂਆਂ-ਪੀਰਾਂ ਦੀ ਧਰਤੀ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਸਿਆਸਤ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸੇਵਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅੱਜ ਉਸ ਦੀ ਰਾਜਨੀਤੀ ਗੰਧਲੇ ਪਾਣੀ ਵਾਂਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ। ਚਿੱਟੇ ਦਿਨ ਵੋਟਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਤੇ ਝੂਠੇ ਵਾਅਦੇ, ਕੁਰਸੀ ਲਈ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਬੋਲੀ, ਅਤੇ ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਨਸ਼ਿਆਂ ਦੀ ਦਲਦਲ ਵਿੱਚ ਧੱਕ ਕੇ ਸੱਤਾ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡੀ ਜਾ ਰਹੀ ਹੈ। ਸਿਆਸਤ ਹੁਣ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਹੀ, ਸਗੋਂ ਕੁਝ ਘਰਾਣਿਆਂ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ੀਆ ਦੀ ਜਾਗੀਰ ਬਣ ਗਈ ਹੈ। ਕਿਵੇਂ ਗੰਧਲੀ ਹੋਈ ਸਿਆਸਤ?

ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦਾ ਪਤਨ: ਕਦੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਸਿਆਸਤ ਮੋਰਚਿਆਂ, ਸੰਘਰਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕੁਰਬਾਨੀਆਂ ਲਈ ਜਾਣੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਅੱਜ ਦਲ-ਬਦਲੀ, ਨਿੱਜੀ ਸੁਆਰਥ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਚਮਕ ਨੇ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਨੂੰ ਖਾ ਲਿਆ ਹੈ। 2. ਨਸ਼ਾ ਤੇ ਬੇਰੁਜ਼ਗਾਰੀ: ਨੌਜਵਾਨਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਤਾਬਾਂ ਦੀ ਥਾਂ ਸਰਿੰਜਾਂ ਫੜਾ ਕੇ, ਰੁਜ਼ਗਾਰ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਤੇ ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ, ਵੋਟਾਂ ਬਟੋਰਨ ਦਾ ਧੰਦਾ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। 3. ਕਿਸਾਨੀ ਦਾ ਉਜਾੜਾ: ਅੰਨਦਾਤੇ ਨੂੰ ਸੜਕਾਂ ‘ਤੇ ਰੋਲਣ ਵਾਲੀਆਂ ਨੀਤੀਆਂ ਅਤੇ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਘਰਾਣਿਆਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਤ-ਪਨਾਹੀ ਨੇ ਪੰਜਾਬ ਦੀ ਰੀੜ੍ਹ ਤੇੜ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। 4. ਭਾਈਚਾਰੇ ਨੂੰ ਸੌਣ: ਵੋਟਾਂ ਖਾਤਰ ਧਰਮ, ਜਾਤ ਅਤੇ ਇਲਾਕੇ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੰਡਣਾ ਹੁਣ ਸਿਆਸੀ ਹਥਿਆਰ ਬਣ ਗਿਆ ਹੈ। ਕਵੀਆਂ ਦੀ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਪੰਜਾਬ ਦਾ ਦਰਦ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਵੀਆਂ ਨੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸੱਤਾ ਦੇ ਗੰਧਲੇ ਚਿਹਰੇ ਨੂੰ ਨੰਗਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸਤਰਾਂ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਡੇ ਜ਼ਖ਼ਮਾਂ ‘ਤੇ ਮੱਲ੍ਹਮ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਸੱਚ ਦਾ ਸ਼ੀਸ਼ਾ ਹਨ:

ਡਾ. ਸੁਰਜੀਤ ਪਾਤਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ: “ਸਿਆਸਤ ਦੇ ਗਲਿਆਰਿਆਂ ‘ਚੋਂ ਲੰਘਿਆਂ, ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਲੋਕਤੰਤਰ ਨੰਗਾ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਉਹਦੇ ਤਨ ‘ਤੇ ਵਰਦੀਆਂ ਸਨ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੀਆਂ, ਪਰ ਹਕੀਕਤ ਉਹਦੀ ਸ਼ਰਮ ਨਾਲ ਮਰਦੀ ਸੀ।” ਪਾਸ਼ ਦੀ ਚੇਤਾਵਨੀ ਅੱਜ ਵੀ ਗੂੰਜਦੀ ਹੈ: “ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਡੇ ਸੁਪਨਿਆਂ ਦਾ ਮਰ ਜਾਣਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਘੜੀ ਵੀ ਮਰ ਜਾਣੀ ਜੋ ਤੁਹਾਡੀ ਕਲਾਈ ‘ਤੇ ਚੱਲਦੀ ਹੈ ਤੁਹਾਡੀ ਅੱਖ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ।” ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ‘ਚੋਂ ਸੁਪਨੇ ਖੋਹਣ ਵਾਲੀ ਸਿਆਸਤ ਸਭ ਤੋਂ ਖ਼ਤਰਨਾਕ ਹੈ। ਸੰਤ ਰਾਮ ਉਦਾਸੀ ਨੇ ਕਿਸਾਨ-ਮਜ਼ਦੂਰ ਦੀ ਹਾਲਤ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀ: “ਮੈਂ ਪੁੱਤ ਪੰਜਾਬ ਦਾ, ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਦੇ ਖੇਤ ਉਜੜ ਗਏ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਤਖ਼ਤ ‘ਤੇ ਬੈਠੇ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਨੇ ਸੌਂਦੇ ਕਰ ਲਏ। ਮੇਰੇ ਹਿੱਸੇ ਆਈਆਂ ਸਿਰਫ਼ ਚੋਣਾਂ ਦੀਆਂ ਰਾਤਾਂ, ਤੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬੇ-ਅਰਥ ਬਾਰਾਤਾਂ।” ਅਮਿਤੋਜ ਦਾ ਸਵਾਲ: “ਕੀ ਬਣੂ ਪੰਜਾਬ ਦਾ, ਜਦੋਂ ਕੁਰਸੀ ਲਈ ਧੀਆਂ ਦੇ ਸੁਪਨੇ ਵੀ ਨਿਲਾਮ ਹੋਣ ਲੱਗ ਪਏ? ਜਦੋਂ ਹਰ ਚੌਰਾਹੇ ‘ਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਪੁਰਾਣੇ ਸਿੱਕਿਆਂ ਵਾਂਗ ਖੋਟੀ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇ?” ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਗੰਧਲੀ ਸਿਆਸਤ ਦਾ ਹੱਲ ਸਿਰਫ਼ ਸਰਕਾਰਾਂ ਬਦਲਣ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜ਼ਮੀਰ ਨੂੰ ਜਗਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਜਦ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਵੋਟ ਜਾਤ, ਧਰਮ ਜਾਂ 500 ਰੁਪਏ ਦੇ ਨੋਟ ‘ਤੇ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਵਿੱਖ ‘ਤੇ ਪਾਵਾਂਗੇ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਪਾਣੀ ਸਾਫ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ। ਜਿਵੇਂ ਬਾਬੂ ਰਜਬ ਅਲੀ ਕਹਿ ਗਏ: “ਹੱਕ ਸੱਚ ‘ਤੇ ਪਹਿਰਾ ਦੇਣਾ, ਸ਼ੇਰਾਂ ਦਾ ਕੰਮ ਹੈ, ਗਿੱਦੜਾਂ ਦੇ ਟੋਲੇ ਤਾਂ ਮੁਰਦਿਆਂ ‘ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਨੇ।”

ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਹੁਣ ਗਿੱਦੜਾਂ ਨਹੀਂ, ਸ਼ੇਰਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਬੇਈਮਾਨਾਂ ਦੇ ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ

*ਇਹ ਤਖ਼ਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਨੇ,ਤਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ,
ਸਦਾ ਬੇਈਮਾਨਾਂ ਦੇ,ਰਾਜ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ।

*ਸਦਾ ਕਿਰਤੀਆਂ ਦੀ ਲੁੱਟ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ,
ਸਦਾ ਸਰਮਾਏਦਾਰਾਂ ਹੱਥ ਸਮਾਜ ਨਹੀਂ ।

*ਸਦਾ ਹੀ ਤਕੜੇ ਦਾ ਸਤੀ-ਵੀਹੀਂ 100 ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ,
ਇਹ ਵਹਿਮ-ਭਰਮ ਤੇ ਰਸਮੇ-ਰਿਵਾਜ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ।

*ਸਦਾ ਲੁਟੇਰਿਆਂ ਦੀ ਚੜਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੀ,
ਸਦਾ ਹੀ ਲੱਗਦੇ ਮੂਲ ਨੂੰ ਵਿਆਜ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ।

*ਜੇ ਮਹਿਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੱਜਦੇ ਨੇ ਅੱਜ,
ਸਦਾ ਹੀ ਵੱਜਦੇ ਉਹ,ਸਾਜ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ।

*ਕੁੱਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚਾਨਣ ਛੁੱਟੇਗਾ ਇੱਕ ਦਿਨ,
ਸਦਾ ਹੀ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਂਦੇ,ਬਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣੇ।
ਸਦਾ ਹੀ ਚਿੜੀਆਂ ਨੂੰ ਪੈਂਦੇ.....

